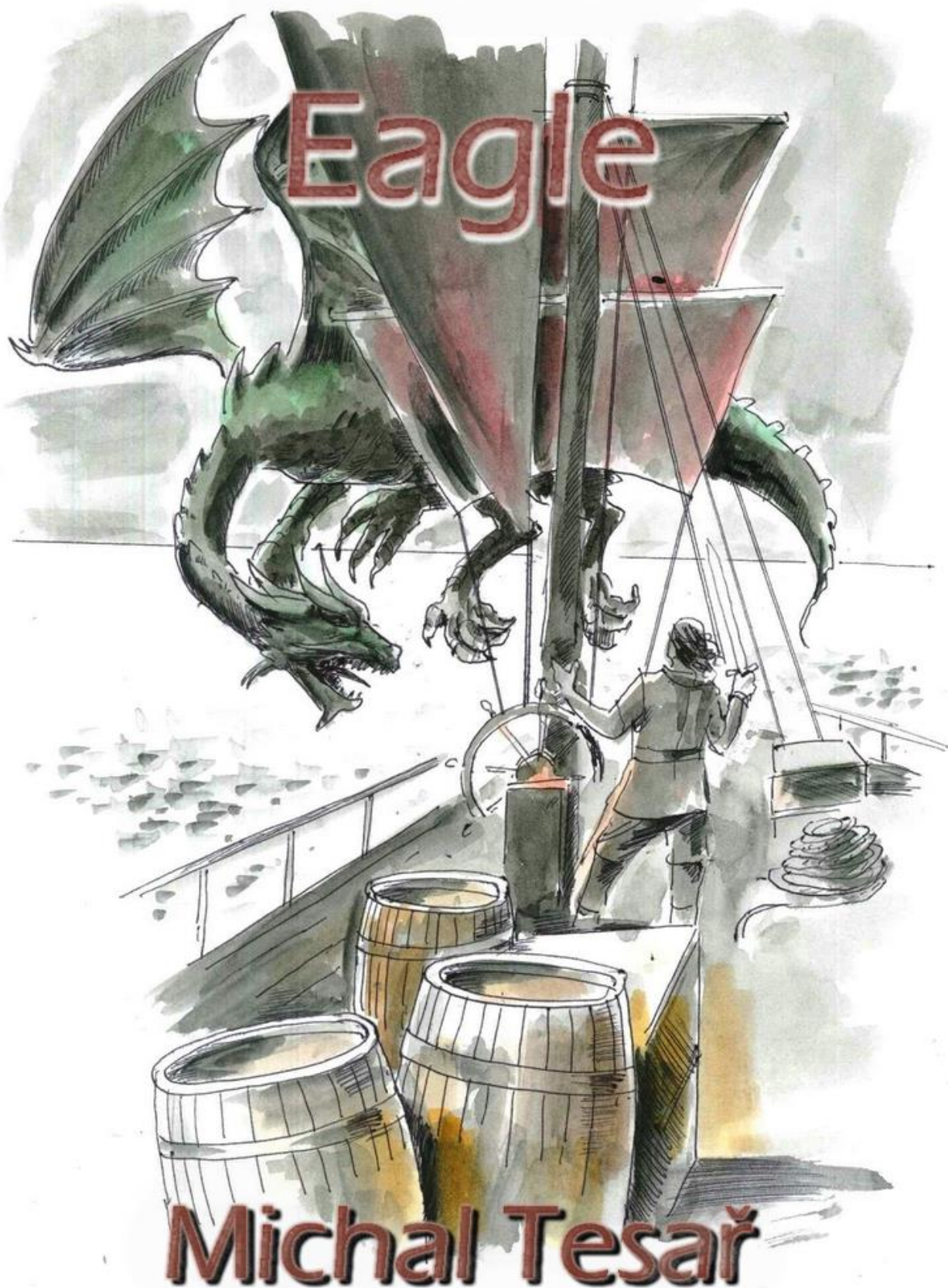

Příběhy obyčejného hrdinství

Michal Tesař

Michal Tesař

**PŘÍBĚHY OBYČEJNÉHO
HRDINSTVÍ**

Eagle

Copyright

Autor: Michal Tesař

Vydal: Martin Kolářek - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87856-77-2 (epub)

978-80-87856-78-9 (mobi)

978-80-87856-79-6 (pdf)

PROLOG

Již několik století nalézáme po Evropě rozesté osamocené, ve skupinkách stojící či dokonce ve vzorných řadách seřazené kameny. Menhiry. Je až s podivem, kolik různých podob může mít vysvětlení, odkud že se tyto pomníky vzaly. Někdo tvrdí, že je kámen symbolem spojení s mimozemskou civilizací, další si myslí, že přes nerost proudí nad povrch podzemní energie, jiní se kloní k astronomické mapě, viditelné ze vzduchu. Doopravdy však nikdo nemá ponětí, proč tyto památky nalézáme ve Francii, v Anglii či v Sasku. A přitom vysvětlení je jednodušší, než by všem bylo milé...

VRAŽDA

Tíživé ticho, vznášející se nad planinami nedaleko Kingborough, rozťalo nelidské zakvílení, doprovázené dusotem a funěním. Cosi obrovského se řítilo temnou nocí planinami do vzdálených lesů. Úzký srpek měsíce, vytrvale schovaný za těžkými mraky, nerad vyslal k zemi chladný proužek světla. Dva muži, skrytí za terénní vlnou mu nezůstali utajeni. Bledý paprsek osvětlil vousaté tváře a planoucí oči, brnění a ruce, pevně sevřené na jílcích mečů.

„Dnes v noci jistě přijde!“ zašeptal jeden.

Druhý muž souhlasně kývl.

„Jsme poslední kraj, který byl ušetřen té tyranie! Je to jen na nás! Buď to on, anebo my, jiná volba není!“

„Měj oči otevřené, cítím v kostech, že je blízko! Vědmy tvrdí, že se zjevuje náhle, odnikud a v noci!“

Oba muži opatrně vyhlédli zpoza svého přirozeného úkrytu. V tu chvíli se mraky roztrhly a pláně zalil mrtvolný svit lunny. Před jejich zraky se náhle zjevila děsivá postava, zahalená do pláště. Hrubý hlas, připomínající svist meče, jim udeřil do uší:

„Vaše vědmy měly pravdu! Ale to vy už neoceníte!“

Zablýsknutí ostří byl poslední zrakový vjem staršího z mužů. Pak mu pádná sekera, vedená strašlivou silou, oddělila hlavu od krku v gejzíru smolně temné tekutiny, druhý úder zasáhl krunýř na zádech mladšího. Ten se s chroptěním svalil do tratoliště krve svého druha.

„Tyranie začíná! Celý kraj nyní patří mně a já se postarám, aby se vaše rodiny měly tak, jako teď vy! Nikdo mě nezastaví!“

Postava v plášti zmizela tak, jako se objevila. Na planině zbyla dvě chladnoucí těla jako předzvěst zlých událostí, které měly zasáhnout kingboroughský kraj.

* * *

Sychravé ráno jen neochotně pouštělo sluneční paprsky skrze oponu mlhy, která halila Kingborough do smutného šedého pláště. Veliké město leželo v rovinaté krajině mezi dvěma vodnatými řekami. Den ostré jízdy na sever by poutníka přivedl do oblých kopců, na jihu se rozprostírala oblast močálů a na zbylých světových stranách bylo možno narazit na dubové a jedlové lesy. Kingborough patřilo mezi významná kupecká a vojenská sídla. Obehnáno vysokou zdí a vodním příkopem, chránilo se takto před ničivými nájezdy divokých kmenů ze Severních teritorií. Byli to především Vethové, kteří plenili okolní kraje, kradli ženy a děti do otroctví, zapalovali vesnice i malá města, která nebyla dobře zabezpečena. Rady moudrých takto postižených měst hledaly pomoc u nejvyššího vládce Kingborough, hraběte Crichtona, aby jim pomohl zbavit se té chátory. Ale veškeré vojenské akce selhávaly. Vethové byli schopni rozpráshit sebelépe organizované vojsko. Jako by je kdosi na dálku vedl, dokázal odhadnout myšlenky protivníka a v pravý čas zaútočit. Za těch několik let neustálých bojů se některé vesnice dobrovolně vzdaly a připojily se k panství, které ovládal vévoda Vethsdorf, než aby byly vypáleny a její obyvatelé zabiti, či odvečeni do otroctví. Postupem času zbyl jako světlý bod v oceánu temnoty jen kingboroughský kraj. Ale město již bylo vyčerpané, lidé se báli obchodovat, či jenom vyjet za hradby. Hrabě Crichton povolal tajně na svůj hrad dvě vědmy, které měly odhalit, odkud že zběsilí Vethové čerpají svou nezměrnou sílu a energii. Obě svorně označily jako strůjce zla vévodu Vethsdorfa. Po nátlaku hraběte se čarodějky pokusily vévodu zbavit jeho moci a kouzel. Obě však byly nalezeny mrtvé ve své komnatě, s vypálenými očními

důlky a puklou lebkou. Vévoda z Vethsdorfu byl silnější a jeho kouzla mnohem účinnější, než mohly vědmy obsáhnout. Zdálo se, že není cesty jinam, než do područí vévody a jeho pohůnků...

* * *

Celé město ještě spalo, když se u hlavní vstupní brány ozval hlasitý křik nevyspalé stráže a chraplavý hlas prošedivělého starce, který vlekl značně obtěžkanou káru. Když však strážní odkryli plášť, kterým byl náklad přikryt, jako by je bodl otrávenou dýkou. S hrůzou ustoupili od vozíku a jeden se rozběhl k hraběcímu domu.

Na káře ležela dvě těla. Jedno bez hlavy a chladné, druhé s obrovskou ranou na zádech a stažené křečovitým úsilím nezemřít hned. U starcovy káry se utvořil hlouček mužů a smuteční průvod pomalu zamířil do města.

„Má paní, promiňte drzost služebníka, ale mám špatnou zprávu. Vévoda Ian z Cornwallu je mrtev a hrabě Crichton, váš manžel, je velmi těžce zraněn. Jejich těla objevil jakýsi stařec nedaleko hradeb, když se vracel domů!“

Oči starého služebníka se zalily slzami a jen s nejvyšším vypětím dokázal podržet lady Crichtonovou, které se podlomila kolena. Posadila se do křesla a nepřítomně hleděla před sebe. Po chvíli k ženě přišel malý, asi pětiletý chlapec v doprovodu šedého vlkodava. Pes ulehl lady Crichtonové k nohám a hošík se jí snažil uvelebit na klíně.

„Maminko, co se stalo? Proč tu lidé křičí? Proč pláčeš? A kde je můj tatínek?!“ ptal se chlapec.

Starý sluha pomohl lady vstát a podpírajíc ji, došli spolu na nádvoří, kde na provizorních lehátkách uviděla obě těla. Jako v hrůzném snu viděla bezhlavý trup Cornwalla a obrovitou ránu v zádech svého muže. Poklekla. Slyšela sípavý přerývaný dech, přerušovaný smrtelným chropotem. Hrabě Crichton umíral. Žena ho uchopila za ruku. Muž otevřel kalné oči a jeho suché rty zašeptaly:

„Odejdi, má paní, vezmi syna a prchněte! Vzpomínej na mě v dobrém. Vždycky jsem tě miloval! Synovi předej můj prsten! Ten, kdo nás zabil, byl...“

„Kdo?! Kdo to byl?!“ křičela plačtivě žena.

Chladný spár smrti však byl rychlejší. Prsten, představující dva spletené hady, padl do prachu nádvoří...

O 20 LET POZDĚJI

Celý kingboroughský kraj trpěl. Strach o holý život, časté přepadávání obchodníků v lesích, drancování vesnic, znásilňování dívek a žen, rabování v panských sídlech a dokonce i ve svatyních. To všechno prožívali lidé, kteří se po vraždě vévody z Cornwallu a hraběte Crichtona dostali do područí vévody z Vethsdorfu. Tento krutý vládce, o kterém se říkalo, že lidská je na něm pouze tvář, tyran v nejhorší podobě tohoto slova, uvrhl celý kraj do temné poddanosti strachu, násilí a smrti. Lidé houfně opouštěli své domovy a snažili se přesídlit někam, kde by se nesetkali s vévodovými nohsledy. Ale takových míst bylo v celé zemi málo. Nedotčených zůstalo několik klášterů, ale ty nemohly pojmout velké množství uprchlíků. Zbýval jedině přístav Bow na jihu, který díky silnému opevnění a schopným šamanům dokázal odolávat temným silám vévody z Vethsdorfu. Mnoho lidí se nalodilo na koráby či veslice a odplulo vstříc neznámým zemím. Všech sedm krajů se postupem času vylidnilo. Ti, kteří zůstali, se chvěli o své životy. Téměř nikdo nehospodařil, v zemi se rozmohl hladomor. Všichni věděli, kde je příčina, nikdo se ale nedokázal účinně bránit. Jen stará vědma v Clothii, než ji zabili, dala jakousi naději do budoucna. Prý jen orel dokáže zatnout spár vévodovi do týla. Bude to však stát mnoho životů a na konci boje prý ze země nasáklé krví vyrostou kameny...